

Q. D. B. V. 1655
DISSERTATIO JURIDICO - POLITICA.
DE.

MAJESTATE
EJUSQUE JURIBUS

Quam
Autoritate & Permissu Magnifici Jctorum Ordinis
in illustri Leucorea
SUB PRÆSIDIO

Viri Nobilissimi, Consultissimi & Excellentissimi
DN. GOTTFRIDI SVEVI.
J. U. D. & Codicis P. P. celeberrimi, Curia Electoralis,
Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus Assessoris gravissimi,
Præceptoris ac Patroni sui omni honoris & observan-
tiæ debitæ cultu ætatem deve-
nerandi.

Publica proponit
GEORGIUS BRÄGHE.

Lutkenbergò - Holfatus.
In Auditorio Jctorum.
Ad diem. Maij. Ao. M. DC. L. V.

WITTEBERGÆ
Typis JOHANNIS RÖHNERI Academ. Typograph.

Mouf. Wiefen

DISPENSATION DER RECHTS-LEHRE

I N DE

MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

SEINER MAJESTÄTE

I. N. J.

THES. I.

MAjestas ^(a) nostras ^(b) est summa ^(c) in res & personas imperio Romano - Germanico subiectas ^(d) competens potestas. ^(e)

(a) Cum ex etymologia atq; proprietate nominum vis ac substantia rei investigari soleat, ante omnia rei alicui operam daturum nosse oportet, unde nomen ejus descendat. *l. i. ff. de J. & J.* Sunt enim rerum notæ, per quas certi reddamur, ne falsa pro veris admittamus, ut inquit Nobiliss. ac Consultiss. Arumæus, in comm. de mora c. i. Unde consecrarium est, eos, qui his spretis ad rei cognitionem festinant, temporis naufragium pati & operæ, cum è contrario, qui eorum genio ad perpendiculum examinato procedunt, & citius & felicius in rei ferantur perceptionem, censente magno illo Scaligero, imò natura ipsa nobis hoc dicitur, quippe quæ ab elementis semper & simplicibus incipit, & deinceps ad altiora progreditur. Quo factum ut Philosophi cum JCtis dixerint: Rerum quidem potiore, verborum tamen priorem rationem esse habendam, magnam enim in perferendis & investigandis vocabulorum ductibus locarunt operam & ad plerosq; juris laqueos enodandos usi sunt vocum ratione & origine ut ex *S. 3. Inst. de Jur. Perf. §. 2. Inst. de Tut. princ. Inst. de publ. Jud. l. i. ff. de J. & J. l. 5. ff. de pecul. l. 2. ff. de spons. l. i. §. i. ff. de ruer. l. i. ff. de donat. & pluribus alijs textibus videre est. Dicta autem est Majestas, ut volunt Politici cum JCtis, à Magnitudine, ex eodem fonte, quo magnus, magis, majus, Magistratus. *Paumiehl. de Jurisdic. lib. 1. cap. 3.* ut ita Majestas dicatur quasi major status, h. e. omnibus alijs imperijs ac potestatibus, dignitatibus quoq; & honoribus jus & fastigium quoddam superius, quo post Deum immortalem nihil in Reipub. statu haberi*

A 2

111

aut excogitari majus nihil excelcius possit, *Kirchner. de Repul. D. 2. 2b. 2. lit. a.* Derivationis hujus author tanquam primus fuit *Harprecht. ad. §. publica autem judicia n. 2. Instit. de publ. Jud.* imitatus Festum, qui eam simpliciter à magnitudine dictam putat. quo etiam respiciens Cicero, eam describit: Magnitudinem populi Romani in ejus potestate ac jure retinendo. *in partition. Orat. lit. A. 426.* Varijs aliàs Majestas hæc indigitatur vocabulis referente *Carpovio de Leg. Reg. cap. 13. Sect. 1. m. 3.* quandoq; vocatur potestas regia *in l. 2. §. 118. de orig. Jur. vel manus regia*, prout manus significat potestatem *in l. 4. ff. de J. & J* quandoq; Majestas Imperialis, Principalis autoritas *l. 50. in fin. ff. de petit. hered.* Summum rerum arbitrium, Superioritas, Supremitas, absoluta potestas. In sacris à Jacôbo Patriarchâ Sceptrum appellatur. *Genes. 49. v. 10* Græci illam vocant *ἀγκυρὴ ἐξουσίαν*, interdum *κρίσιον ἀρχῆν, κρίσιον πολιτείας*. Vulgò interpretibus juris est imperium maximum sive summum. *Da. ad l. 3. ff. de juridicit.* Ne vero incurramus in reprehensionem cum Bodino, qui dicitur Majestatem definiisse non distincta prius nominis æquivocatione, dicimus vocabulum Majestatis diverso usurpato sensu: significat enim interdum amplitudinem & autoritatem *Deil. 32. §. sacerdotio ff. de arbit.* vel Principis, populi aut Magistratus *l. per. ff. de J. & J. tot. tit. ff. & C. ad leg. Jul. Maj.* De divitum autoritate. *Juvenal. Satyr. 1.* Sanctissima divitiarum Majestas. *Idem Satyr. 3.* de Dierum festorum reverentiâ; ipsa dierum festorum herboſo colitur, si quando Theatro Majestas, interdum Principem ipsum *in l. 23. ff. de Legat. Arnifæus de Jur. Majest. cap. 1.* inquit: duo designare nomen Majestatis, tam apud latinè loquentes, quam ex communi sermonis usu: Potestatem nimirum summam & summum honorem, illa Majestatis ratio formalis est: Hic adjunctum ejus accidentale. Prior acceptio hic tantum attenditur: posterior non curatur. Neq; enim in honore, sed in plenitudine potestatis Majestas consistit.

(b) Lustrare cujusq; Politias Majestatem ac jura nec vacat in præſenti, nec deinceps facillè sustinebimus. Ingens est Rerumpub. discrimen, magna potestatum varietas. Has exponere velle ac gentium recludere arcana, est Oceanum evacua-

are

are vel Astrorum metiri numeros. In Deum hæc cadit perfectio, ad quam aspirare frustra sperant mortales. Germanicæ autem Patriæ dulcissimæ Majestatem pensulare nec pigebit, & pietatis munus est. Hanc vero dum adferere in situm us, nequaquam alijs regnis Majestatem negamus. Neq; enim cum Dn. Remkingio facere possumus, qui *lib. 2 de Reg. secul. & Eccles. clas. 3. cap. 11. num. 9. & seqq.* in eo totus est, ut ostendat; Majestatem propriè & strictè loquendo soli Imperatori competere, analogicè vero & ad imitatioè Cæsaris alijs etiam Regibus, populis & civitatibus, neminem, præter Deum sive de facto sive de jure recognoscendum attribui posse. Quod si verum, spontè sequitur nullam, præter Cæsaris esse potestatem propriè sic dictam, cum Majestas, ut infra ostendemus, formaliter in potestate consistat. Si autem propria non est E. impropria erit; quod inconueniens esse ipse autor agnoscit, quando inter τὸ propriè, impropriè & non impropriè distinguit. Putat enim inter τὸ propriè & non propriè tertium dari, quod non impropriè vocat. Verum si aliud pharmon non inuenit quod causæ suæ applicet, vix illa conualecet. Certi namq; sumus inter contradictoriè opposita ne fieri quidem posse medium. At τὸ propriè & non propriè sive impropriè contradictoriè opponi quotusquisq; inficiabitur? Argumentor: Majestas sive potestas non impropriè sic dicta aut propria est aut impropria scil. non propria, tertium hic non datur. Atqui per Te propria non est. Impropria igitur erit, quod falsum est. Nam non impropriè sed propriissimè exteris populis Majestatem competere prolixè ostendunt *Viri Clarissimi Dn. Carpzov. de Leg. Regiâ cap. 13. Dominus Arniseus de Jurib. Majest. lib. 1. cap. 2. Besold. in dissert. de Majest. cap. 2. & alij.* quid? quod ipse Remking fatetur, exteros Reges ratione hæreditariæ successions plus juris non nunquam habere atq; Imperatorem nostrum *vid ipsum c. l. n. 19. & Schrad. de Feud. part. 4. c. 1. n. 45.*

(c) Majestatem formaliter in summâ potestate consistere eleganter demonstrat acutissimus Arniseus *c. l. c. 3. n. 1. & seqq.* Majestas, inquit, cum primis in Reipub. regimine conspicitur. Atq; Respublica ordo est *secundum Aristotel. lib. 3. Polit. cap. 6.*

in ordine vero cum impossibile sit abire in infinitum *S. Phys. c. text. 16.* necessarium deveniendum est ad aliquod summum, in quo subsistamus, quodque supra omnia supra ipsum vero nihil. Hæc ille. Nos inde inferimus duo posuimus. *I. Quod Majestas sit indivisibilis.* si enim divisibilis esset, distribueretur vel æqualiter vel inæqualiter. Non æqualiter, quia implicat dari duas potestates æque summas uti enim repugnat dari plura infinita; ita impossibile est ut summa potestas in unâ eademque Republicâ pluribus æqualiter distribuatur absque diminutione superioritatis. Pone enim duas potestates æquales quarum neutra in alterum, sed utraq; separatim in inferiores sibi subiectos imperium habeat, tum neutra pro summa venditari potest. summum namque est, quod supra omnia est, vel ipsâ vocis nativâ significatione ostendente adeoque ne parem quidem agnoscit quia par supra parem sine contradictione esse nequit, nec par in parem habet imperium *I. ille à quo 13. §. tempestive. ff. ad Scutum Trebellian.* Neque inæqualiter Majestas dividi potest, quia hoc modo semper plus juris foret penes unum atque alterum, ut nullius potestas pro summâ reputari posset. Inquies: si Majestas in indivisibili posita est, vacillabit Politicorum assensio statutum majestatem in imperio nostro in duos semisses esse divisam. *Paurmest. de jurisd. Imp. Rom. lib. 2. cap. 2. num. 18. & seqq. Dn. Carpov. de L. R. cap. 13. sect. 16.* Nec conciliabitur sententia illorum qui in consortium Majestatis proceres imperij nostri esse receptos scriptitant. *Zicritz. in tractat. de princ. prerogat. & ex eo Carpov. c. l. n. 34.* Imò si plane non divideretur Majestas, quomodo quæso in Aristocratia & Democratia Majestas poterit residere in pluribus? *R. I.* Assensio Politicorum nostram sententiam non convellit, si distinguamus inter Majestatem ipsam & ejus exercitium illa divisionem non admittit, uti jam fuit ostensum. Diversa autem sunt Majestatis jura, quæ divisim à pluribus possunt usurpari & exerceri. Sed concedamus divisibilem esse Majestatem nihil tamen sententiæ nostræ decedet, non enim simpliciter negamus omnem summam potestatis divisionem, sed cum hæc limitatione, ut salva maneat Majestatis essentia verba itaque illa: Majestas est indivisibilis intelli-

telligenda sunt in sensu composito non diviso, ut sensus sit; summa potestas dividi non potest citra sui diminutionem s. destructionem. Pone enim dividi Majestatem, tum non amplius summa erit potestas, sed parem eo ipso, quia divisa est, agnoscat II. Consortium Majestatis ejusdem divisionem non inferit. Possunt enim plures de eadem re participare, ut non lædatur ejus integritas sive unitas. Aliud igitur communio est aliud divisio III. Instatu Aristocratico & populari Majestas non penes quemlibet in solidum residet; sed omnes imperij participes simul & conjunctim imperant; singuli vero obediunt. *Bodinus libr. 2. de Repub. cap. 6. II. Quod Majestas Legibus sit soluta* probatur (1) Quia Majestas est supra omnia. E. etiã supra leges c. 1. d. ff. 4. Lex igitur cum Inferior sit *Novell. 105. c. 2. §. fin.* Majestati tanquam superiori præscribere nequit. 2. Quia leges omnem vim suam summæ potestati ferunt acceptam l. si imperialis 12. C. de Legib. Majestatem igitur non nisi volentem obligare possunt. Quia omne jus potentius est in causa quam in causato. *Baldus in l. 4. ff. de J. & J. §. in l. digna vox C. de ll. nec plus est in causato quam procedit ab influente potentiã causæ. Idem Baldus ad l. 1. ff. de senat. Gail. lib. 2. obser. 1. num 8.* Distinguendum tamen hic (1) inter leges divinas naturales & Civiles. Divinis legibus, imprimis mortalibus tanquam præceptis Majestatem s. Principem haut ullus solvere potest, quia cum illis confertur non ut Princeps sed ut Christianus. Quod si ergo Earum legum septa transilieret Princeps divinæ Majestatis reus foret. *Libent. disput. 8. Colleg. polit. quest. 2.* Idem Judicium esto de legibus naturalibus, quæ cum immutabiles sint §. penult. *Instit. de J. N. G. & C. l. 2. de usufr. ear. rer. quæ usu consum. & incorruptibiles §. ult. Instit. de legit. agnat. & utel. l. 8. ff. de cap. minut* utiq; Principem constringent, potissimum quod de jure naturali nullum inter mortales discrimen l. 32. ff. de R. J. Pareat ergo Majestas legibus divinis, ut pia sit; Naturalibus, ut bona sit. *B. Meisnerus lib 4. de legib. sect. 1. quest. 10. §. 1.* Leges civiles quod atinet, quia hæ ab arbitrio Majestatis dependent Principem obligare nesciunt, quod præter rationes allatas luculenter ostendit l. Princeps 31 ff. de LL. *Senatusq; consulti.*

(11) Di-

(II) Distinguendum quoque inter vim legum Coactivam & Derivivam: quoad illam leges imperant faciendam cum rigore & metu poenarum, ut nisi quis obtemperet gravem incurrat animadversionem: & hac ratione Majestas omnibus legibus soluta est. Lex enim instrumentaliter duntaxat coercet. Quis vero animadvertit in illum qui sedens puppi clavum imperij torquet? *arg. l. 13. §. 4. ad SC. Trebellian. l. 4. de recept. l. 40. §. ult. de fideic. Nov. 25. c. 2.* certe poenarum rigor à superiori descendit. At quis Principe seu Majestate superior est? Nemo. Igitur Majestas à coercitione libera est. Quoad Hanc leges civiliter invitant Principem ad sui observationem non serviliter cogunt. *Confer. sis Excellentiss. Dn. D. Svec. velut. 1. Thes. Instan. 9. XI. Franzk. Exercit. 1. quest. 8. Rein king. de Regim. sec. & Eccles. lib. 1. clas. 3. c. 12. Ungepauer Exercit. 2. Justin quest. 5. B. Meisn. c. l. Gail. 2. obs. 127 n. 7. Sinold. de Jur. Publ. vol. 1. disput. 3. th. 12. Arnis. de Jur. Majest. lib. 1. c. 3. num. 6. Carpzov. in caput ut. Cas. cap. 12. sect. 1. §. 2.*

(d) Nihil præter Deum gloriosum infinitum est, nihil immentum. Habet terminos suos amplissimus terrarum orbis: mare vastissimum littora coarctant: Cælum ipsum, quantumvis spaciosissimum magnitudinis suæ agnoscit limites. Igitur & Majestas Imperij Romano Germanici certis circumscripta est cancellis, ultra quos fascium potestatem extendere nequit. *l. 52. C. de decurionib. l. 30. §. 1. de ex. usat. tutor. & Curat.* Meram vero huic potestati ponunt fines Territorij Romani: Qui etiam amplissimi fuerint olim, & maximas mundi partes conscripserint; universum tamen terrarum orbem nunquam tenuerunt. Constat enim innumeras gentes suo juri esse relictas. *l. non dubito 7. §. 1. ff. de Captiv. & post. lim. revers. §. si ab hostibus Instit. Quib. mod. jus patr. potest. l. 4. C. de commerc.* Multas amicitiae foedus cum Romanis pepigisse, adeoq; inferiores ijs non extitisse: Multas formidabiles iisdem fuisse, cum quibus pacem fecisse gavisi fuerint, vel inimicitias sine victoriâ aluerint. *Paumest de Juris dict. Imper. Rom. lib. 2. cap. 1. n. 21.* Terminos igitur cum habeat Territorium Romanum, ultrò sequitur, universale haud esse Imperium nostrum, nec licere caesaream potestatem in omnes populos extendere. Limitata enim causa limitatum producit effectum.

arg.

arg. l. 22. §. 1. ff. de adopt. Gail lib. 2. observ. 124. n. 9. Nec fas est ultra territorij metas jus dicere l. fin. ff. de Jurisd. l. 53. C. de Decurion. Erant igitur Baldus, Bartolus, Mindanus, Schenk. & alij quos magno agmine refert Arnif. de jurib. Majest. lib. 1. cap. 2. n. 2. adferentes Imperatoriam Majestatem in quamcunq; totius orbis ditionem diffusam esse, quæ ascendentem & descendentem solem videat, & ex utroq; latere in omnibus Insulis usq; ad Oceani recessus imperitare. Hoc enim si esset, omnes Reges ac Populi potestate suâ forent exeundi, ac Cæsari subjiciendi quod incongruum est, Paurmeist. l. c. Non obstat, quod Imperator in jure nostro passim mundi Dominus saluteretur l. 9. ff. ad Leg. Rhod. de jact. l. 1. C. de jurejurand. propter calumn. dand. Nov. 30. Nam (1) Testi monia illa ex jure nostro desumpta, cum domestica sint exteri haud facillè admittent, regessuri, quod in re suâ nec testimonij dicendi l. 10. C. de test. nec judicandit, tit. C. ne quis in suâ caus. judic. facultatem ulli jura concesserint. (11.) Cum ipse Imperator fateatur, alios etiam, præter Romanos, populos liberos esse d. l. 7. ff. de captiv. & l. 4. C. de summâ Trin. Leges ab adversâ parte citatæ Synecdochicè de Orbe Romano sunt interpretandæ. Carpzov. de L. R. cap. 7. Sect. 4. n. 30. Sinold volum. 1. disp. 3. tb. 10. Paurmeist. de de jurisdiction. lib. 2. c. 1. n. 21. DN. Reink. de Reg. secul. & Eccl. lib. 1. clas. 5. cap. 6. num. 121.

(e) Propria scilicet: quam quis suo jure habet; non vicaria, quam alterius concessioni refert acceptam. Vicarij enim, quia mandatam vel delegatam jurisdictionem habent, de Majestate gloriari haut possunt. Carpzov. de L. R. c. 13. sect. 2. n. 12.

THES. II.

Solet Majestas dividi (A) in Realem (B) & Personalem (C)

(A) Tradunt hanc Majestatis divisionem Viri celeberrimi Dn. Carpzov. de L. R. c. 13. sect. 1. Kirchn. de Repub. disp. 2. Tb. 3. Besold. lib. 1. polit. c. 2. §. 2. Bornit. de Majest. cap. 1. Jacob. Martini lib. 2. Polit. C. 20. tb. 3. & 4. Brautlachi lib. 3. Epit. Jurispr. publ. cap. 2. §. 7. Christ. Mart. lib. 3. System. polit. Exercit. 2. sect. 1. & alij. A quibus dissentit Cellarius lib. 2. polit. cap. 7. §. 21. qui, non minus contradi-

B

ctio.

tionem involveret, scribit, qui Majestatem in personalem & realem dividunt, atq; illos qui corpus in materiale, & immateriale, sensitivum in animatum & inanimatum &c. dissepserent. Si enim, inquit Cellarius, Majestas est summa potestas, quæ præter Dei immortalis potestatem, superiorem non recognoscit, ipsimet fatentur. Quicumq; personalem Majestatem reali inferiori faciunt, & tamen Majestatem esse volunt, illam summam & non summam potestatem esse affirmant, quod contradictionem non potest non implicare. Hæc ille. quæ si æquior rationis lance ponderemus fatendum erit, subsistere haud posse Dd. sententiam de Majestate Reali & personali. Etenim Majestas in absoluta potestate consistit *Arnif. lib. 1. de jur. Majest. c. 3. n. 3. 4.* Populus igitur aut plenariam potestatem in Principem transfert aut limitatam. Si plenariam, realem quoq; & omnem consequitur ita, ut nulla penes populum remaneat, Non enim duo summa in unâ eademq; Republica esse possunt, ut supra ostensum est. Si limitatam de Majestate gloriarî nequit Princeps; quia Majestas est absoluta potestas. Absolutum autem non est, cur limites, quos transilire non convenit, sunt constituti. Poterunt tamen Juris interpretes cum Politicis conciliari, si dicamus illam Majestatis divisionem non in omnem Rempublicam cadere, sed in mixtam duntaxat. Probatur: Quia, si simplex Respublica tale discrimen inter Majestatem Realem ac Personalem agnosceret, licite populus, qui Majestatem realem haberet, Principem de solio deturbare posset, atq; adversus eum capessere arma. Sed consequens est falsum vide late differentem *Dn. D. Carpozovium de Leg. Reg. cap. 1. 4. sect. 1. & 2.* Ergo & antecedens. Consequentia ostenditur: Quia Majestas realis superior est personali. *Besold. in discurs. de Majest. sect. 1. c. 1. num. 6. Carpozov. de capitul. cap. 1. n. 25.* Superior autem licitè summo vobit inferiori, sed in mixtâ Republicâ ac cum primis in nostrâ Romano Germanicâ, ubi certis conditionibus potestas in Principem conferitur, ac proceres in consortium Majestatis sint recepti, alia est potestas imperii seu statuum alia Imperatoris, illa Realis; Hæc Personalis dici consuevit. Statuum tamen & Cæsaris potestas non duplicem sed unam numero constituit Majestatem,

statem, quæ ob subjectorum diversitatem nunc Imperii s. realis, nunc Imperantis seu personalis à *Dd.* vocatur. Deinde Majestas duplicem sortitur respectum, vel enim ad Republicam refertur, tanquam subjectum adæquatum; vel ad personam, tanquam ad subjectum inadæquatum. In Republicâ initio est populus liber summam habens potestatem. Ipse cum se gubernare non possit, aut magistratum constituit, qui precario impetret, aut Principem in quem omnem suam transferat potestatem. Quamdiu penes Principem Majestas est, Personalis vocari potest, quia ossibus ejus inhaeret. Defuncto autem Principe aut stirpe ejus jure gentium ad populum Majestas revertitur, & sic imperii vel regni nomen assumit. Qui duplex tamen respectus Majestatem non duplicat, sed unam eandemq; potestatem nunc alio atq; alio nomine donat. Hæc si teneamus, & à contradictione liberabimus *Dd.* & Politicorum rationi aliquid tribuemus, ubi alàs conciliationem inter utrosq; vix inveniemus.

(B) Realis Majestas definitur à *Sinoldo l.c. lib. 5.* Summa Reipublicæ Romanæ eidemq; coeva ac sub interregnis persistens regiminis sui tum constituendi tum conservandi potestas. Consistit ea in legibus imperij fundamentalibus, quibus Republica nostra est constituta & seu fundamento innititur ex consensu communi quo sublato ipsum Reipublicæ statum convelli necessum est *Danaus lib. 3. Polit. Christian. cap. 6. & ex eo Carpzov. de Capitul. cap. 13. sect. 1.*

(C) Personalem Majestatem non nulli in honore seu gloria positam esse existimant. Ast hi judice Carpzovio umbram pro corpore venditant, Honor, reverentia ac splendor Majestatem consequuntur, non constituunt. Licet & titulorum splendor sine Majestate & hæc vicissim absq; eo esse possit, ut pater exemplo Reguli sacrificuli, qui post Reges ejectos nihil præter nudum nomen, regii habuit; Idem *Plutarchus* in vitâ *Cleom.* refert: *Cleomenem*, titulum quidem Regis habuisse, potestatem autem omnem mansisse penes *Ephoros*, & *Annales* à *Patheo* editi ad annum 718. *Carolus Martellum* ajunt, Regem sibi constituisse *Lotharium* nomine, non potestate. Perspicuum ejus rei præbent testimonium Reges Francorum ultimi ex *Merovæi*

stirpe, quibus titulus & Veneratio regia integra quidem mane-
 bat, sed potestas ad Majores domus transebat, ad quos summa
 imperij pertinebat, perinde est, quod Plutarchus scribit de Age-
 silao: eum honestamenta nominis potius, quam insignia pote-
 statis habuisse, cum enim primum in Asiam venisset, nomen qui-
 dem & habitum Imperatoris propter leges: Lyfandrum vero o-
 mnia agendi, summanq; rerum potestatem habuisse. Senatores
 à Romulo lectos Reipub. gerendæ participes non fuisse, nec
 aliquid nisi nomen & habitum honorificum iis superfuisset, re-
 fert idem Plutarchus in vitâ Romuli. Cæsares ejusq; successores
 qui Majestate quidem præditi ab ea tamen nominari haut vo-
 luerunt. *Hinc Tacitus ait: Quicumq; post Cæsarem imperium te-
 nuerunt, licet se Imperatores tantum dixerint, attamen Reges
 existerunt lib. 4. Anal.* Nihil autem sine eo esse potest, quod de
 rei est Essentia, cum impossibile sit, tollere actus substantia-
 les & tamen salvare actum. *Sigismund. Scacc. de appellat. quest. 2.
 1.6. & ex eo Dn. Remking. de Reg. sec. & Eccl. lib. 1. Class. 5. cap. 9. num.
 44.* Alii in habitu animi Majestatem consistere autumant. Sed nec
 horum opinionem probare possumus. Sic enim Multi Reges &
 Principes quantumvis absolutam habeant potestatem, maje-
 statem tamen vindicare sibi haud possent, quod paulò abjectio-
 ris sint ingenii, nec de optimo luto ipsis præcordia finxerit Ti-
 tan. Nos Majestatem Personalem in summorum jurium po-
 testate civitates positam esse existimamus, de quibus jam ultro
 despiciendum.

THES. III.

JURA Majestatis^(a) sunt potestates^(b) quibus im-
 perator cum Statibus Imperij^(c) absolutè
 Rempub. nostram inoderatur,^(d) & ad eam
 rem fiscum instituit.

(A) Variis nominibus Jura Majestatis apud Authores ex-
 pressa invenimus. Tacitus ea vocat Sacra regni. Livius Jura
 Imperij. Baldus Sacra sacrorum, quod olim nullus, præter Im-
 peratorem, in ea admittebatur. *Covarr. practie. qq. cap. 4. mi. con-
 fer Clap:*

fer *Clapmar. de Arcanis Rerum publ. lib. 1. cap. 10* Rosenthalio, Sixtino Bocero aliisque; recentioribus Dd. Regalia dicuntur, de cuius vocis notatione ut & significato vide *Nobilisf. Dn. ab Einsfelden in tr. de Regalibus c. 1. n. 12 & seqq.* Nostris *Keyserliche* spondere hoheiten und reservaten vocantur, Recess. Imperii de anno 1576. §. dadurch denn. Etsi denominatio hæc denominato suo minus sit adæquata, quandoquidem constat. Non tantum Imperatorem sed & status eo die de Juribus Majestatis participare, ut mox ostendetur.

(B) Definitio omnis genere constare debet & Differentiâ generis loco posuimus potestates. Nam Majestas est totum potestativum, & ex varijs partibus aggregatum ut ait *Doktor noster Wendelerus lib. 2. pract. Philos. sect. 2. cap. 1. §. 4. p. m. 606.* Partes autem potissimum *ὁμογενεῖς* ejusdem sunt naturæ cum toto. sic quælibet sanguinis, carnis, aquæ &c: portio sanguinis, caro, aqua est. Majestas igitur cum sit totum *ὁμοιογενές*, & generis loco Potestatem sibi vendicet; Jura etiam Majestatis quæ illius sunt partes & facultates, potestates erunt. *Confer. Tob. Paurmeist. de Jurisdic. Imp. Rom. lib. 1. cap. 4 & Arnif. de Jurib. Majest. lib. 2. cap. 1. n. 3.*

(C) Differentia jurium Majestatis partim à subjecto determinitur, partim ab effectu. Subjectum idem est atq; Majestatis, cum enim fieri nequeat ut jura majestatis à Majestate separentur *Carpzov. de Capitul. cap. 13. sect. 2. n. 18. Paurmeist. c. l. cap. 2. num. 1.* sequitur, ut ubicunq; Majestas sit, sint & ibi ejus jura. Hinc cum in Imperio nostro Proceres in consortium Majestatis sunt recepti *Carpzov. de Leg. Reg. d. c. sect. 6.* Non soli Imperatori, sed & statibus jura Majestatis competere ac verè inesse evidens est. *Dissentit Dn. Theodorus Reinking;* qui & Majestatem & ejusdem jura solius Imperatoris propria esse adserit *libr. 1. de Reg. secul. & Eccl. clas. 2. cap. 2. num. 231.* idq; sic ostendere annititur: si, inquit, Imperii status cum Imperatore de Juribus Majestatis participarent, id vel haberent ex concessione Imperatoris vel Præscriptione. Non illud; quia Majestatis jura non sunt abdicationibilia à summo Principe sine ejus destructione. *Jason & Dd. ad l. Imperium de Jurisdic. &c. Neq; hoc: quia Majestatis jura sine*

in præscriptibilia, quod extra commercium sunt posita, & quasi sacra sacrorum appellantur; *Molin. ad consuet. Parisiens. tit. 18. 3. gl. 4. n. 16. Roland. à Valla consil. 1. n. 169. Natr. consil. 626. n. 169. &c.* sed respondemus (1) inter concessionem Regalium & præscriptionem Tertium dari, propriam nimirum Reservationem, siquidem constat, stirpe Carolinâ defunctâ & successione jure cum Electione permutato, non omnem potestatem Proceres imperii in Principem contulisse, sed eam temperasse, & non nihil juris per capitulationem Casaream sibi reservasse. Quod progressu temporis confirmatâ Electione, auxerunt, ut parem ferè cum Imperatore potestatem eo die habere videantur *Paurmeist. de Jurisd. lib. 2. cap. 2. num. 20. Carpzov. de Leg. Reg. cap. 1. sect. 8. (11) Négari nequit, multos Imperii Principes ex Casarum concessione Regalia obtinere. Unde enim Saxoni & Brandeburgensi jus de non appellando nisi ex Imperatoris concessione A. B. tit. 1. & confirmatione Carpzov. de Leg. Reg. cap. 9. sect. 8. Quis Austriacis Principibus nobilitandi potestatem fecit? nisi Casar vide *Limnaum de Jur. publ. lib. 5. cap. 2.* Et quis rerum adeo ignarus est, quem fugiat plerosq; status jura territorialia primis Imperatoribus ferè accepta? Cur ergo Regalia concedi posse negamus? An quia Jura Majestatis à summo Principe sunt inabdicabilia? At desinit esse summus qui in consortium Majestatis allos admittit. Cessante igitur ratione, cessabit etiam concessionis negatio. An quia ad subditos non sunt transmissibilia? At subditus non est amplius, qui de juribus Majestatis participat. Reduplicativè ergo hæc sunt interpretanda, hoc sensu: Jura Majestatis à summo Principe sunt inabdicabilia, quatenus nimirum summus est, non sunt transmissibilia ad subditos, quatenus sunt subditi, sed quid hæc ad Rhombum? (11) Falsum est Jura Majestatis præscribi non posse. Præscribuntur enim tempore immemoriali *Heigius part. 1. quest. illustr. 13. n. 30. Wesf. consil. 60 n. 1. Arisf. de jurib. Majest. libr. 2. cap. 2. num. 5. Schneidew. ad Instit. d. Usur. & Long. temp. præscript. n. 33.* Stante igitur & evictò status Imperii, participare de juribus Majestatis ultrò sequitur statum modernum Imperii nostri Romano Germanici purè Monarchicum non amplius esse, sed Aristocraticâ temperatum. Contra quam*

quam adfectionem nihil facit (1) Lex Regia, quâ Populus in Principem omnem suam potestatem contulisse dicitur; *l. i. ff. de Princip. constit. §. sed & 6. Inst. de j. N. G. & C.* Nec officit (II) clausula in Recessibus Imperii usitata, absolutam Cæsari potestatem tribuens: *Aus Königlich Kayserlicher macht und vollkommenheit.* Non obstat (III) Imperium nostrum quartam esse Monarchiam à Daniele præfiguratam. Nam ad (1) R. Lex illa Regia per aliam Legem Regiam quam nos Capitulationem Cæsaream vocamus, jam olim fuit immutata. Ad (2) R. Non ex titulorum splendore sed ex regiminis qualitate de statûs ratione est judicandum. Nec enim virtus in nomine posita est, sed in plenitudine potestatis. absolutam vero non esse Imperatoris potestatem patet ex receptissimâ illa clausulâ: *Als haben wir uns mit den Ständen/ und Sie hinwiederumb sich mit uns verglichen.* Ad (3) Respondemus, Monarchiam sumi vel in sensu Politico vel in sensu Biblico, si sumas in sensu Biblico, fatemur rempublicam nostram recte dici ultimam Monarchiam, negamus autem Monarchiam esse statum Imperii nostri sumta Monarchiâ in sensu Politico.

(D) Fuit subjectum jurium Majestatis, sequitur eorundem finis seu effectus, secundem quem ab aliis Cæsaris statutumq; potestatibus distinguuntur. Finis hic duplex est: unus respicit absolutam Reipublicæ nostræ gubernationem; alter Fisci seu ærarii publici quærit utilitatem. ille Regalium Majorum proprius est; Hic sequitur minora, uterq; ex naturâ Regalium tam Majorum, quam Minorum æstimandus. Quare eorundem properamus declarationem proponentes.

THESES. IV.

Dividuntur (a) Regalia seu jura Majestatis in Majora (b) & minora (c)

(a) Rejecit hanc divisionem Cellarius lib. 2. polit. cap. 7. §. 28. ob inconvenientem quorundam Doctorum declarationem. Quia enim sunt, qui jura Majestatis majora à minoribus in hoc differre arbitrantur, quod illa à Majestate sint inseparabilia,

bilia, nec in alios se patiantur transferri, Hæc facilius concedantur sine Majestatis destructione. Verum ut tale discrimen minimè agnoscimus; ita non illicò ipsam divisionem rejiciendam esse censemus. Potest namq; salvari hæc divisio, licet pereat ejus incommoda expositio. Neq; enim de bonitate alicujus divisionis judicandum est, secundum hujus illiusve Antoris declarationem, sed secundum rei veritatem. Dicamus ergo Majora Majestatis jura esse quæ circa Res nobiliores ad augendam Principis augustam eminentiam: minora vero quæ circa res & Jura alia ad utilitatem Fisci promovendam sint occupata, & nil absurdi sequetur.

(b) Jura Majestatis majora sunt quæ ut dictum est summam Principum potestatem, dignitatem ac præminentiam spectant, absque commodo pecuniario. Dividuntur ea in secularia & Ecclesiastica. Secularia concernunt res Civiles sive Politicas & exercentur *vel Circa Honorem & dignitatum collationem*, ut est, Jus seu potestas Reges, Duces, Principes, Comites, Barones, Equites, Doctores, Licentiatos, Magistros, Tabelliones &c. creandi. *vel circa Jura Administrationem* ut sunt (1) Potestas ferendi leges Universales, quæ olim in Imperio successivo ex Leg. Reg. solius Principis fuit *arg. l. 1. §. 1. d. d. constit. Princip. §. 6. Inst. de J. N. G. & C.* At de moribus nostris ista potestas in duos semisses est divisa, quorum unus penes Imperatorem, alter penes statum residet *Paumesterrus de Jurisd. Rom. lib. 2. cap. 2.* Hinc Leges Imperii Universales *Recessus Imperii* vocantur, quod de iis inter Imperatorem & Imperium h. e. statum convenerit. (2) Est jus à sententiâ latâ non appellandi, quod in extremâ provocatione positum est (3) Est jus creandi Magistratus (4) Est ius constituendi judicia Universalia Prætoria, qualia tria in Imperio nostro reperiuntur. 1. Judicium Aulicum. 2. Judicium Cameræ Spirensis 3. Judicium Rotvylense. 4. Est Jus cognoscendi de Feudis Majoribus 5. Est Jus in bannum declarandi. *Vel circa Reipublicæ Gubernationem*, & occurrunt (1) Potestas comitia Universalia (*Reichstage*) indicendi & r. assumendi (2) est Jus belli & pacis (3) Est ius collectandi (*Reichsteuer ansjulegen*) (4) Est Jus viæ publicæ & fluminum publicorum (5) Tandem est jus foederum, cujus vigore Imperator de consensu

sensu Procerum cum externis Principibus foedus inire potest. vel
versantur circa Privilegiorum & immunitatum concessionem ,
ut sunt 1. potestas concedendi civitatem 2. potestas concedendi
nundinas generales, quales sunt. Francofurtenses, Lipsienfes,
Nauenburgenses &c. Hoc Juri (3) proximum est stapularum.
(Die freye niederlage oder Stapel Gerechtigleit) quo jure; gau-
dent civitates sequentes: Brema, Hamburgum, Ratisbona, In-
golstadium, Passavia, Colonia Agrippina, Magdeburgum,
Spira & alia (4) Est jus seu potestas concedendi vestigalia nova
& augendi vetera (5) Est potestas erigendi & constituendi Aca-
demias (6) Est potestas legitimandi liberos naturales, cujus effe-
ctus est, ut legitimati ad omnes gradus successione & honores
restituantur, ac si ex legitimo thoro nati essent. Legitimatio
enim suitatis & Agnationis jus affert. *Novell. 74.* Hisce juri-
bus annumerari etiam potest potestas cudendi monetam. *l.*
penult. & ult. C. de fals. monet. & l. i. C. de vet. numismat. Hæc in Im-
perio Romano ante tempora Cæsarium Germanorum soli Im-
peratorum competiit, ut nulla moneta nisi auctoritate & effigie
Cæsaris cuderetur. posterioribus autem temporibus cum jura
superioritatis & Regalia Inferioribus concedi cœpissent, factum
est, ut jus cudendi monetam Principibus & statibus communi-
cicaretur, hinc Clapmarius de Arcanis Imperij lib. i. cap. 16. inquit:
In tot fere partes in Germaniã jus cudendi monetam distractum
esse, quot sint principatus, comitatus & civitates. Quinto vel
exercentur Regalia Majora circa Dispensationem seu Relaxatio-
nem, ut est (1) potestas veniam ætatis concedendi h. e. ex Mino-
renni Majorannem efficiendi. (2) Jus famæ & honoribus resti-
tuendi. (3) Potestas à juramento ad effectum agendi aliquem ab-
solvendi. (4) Est potestas concedendi repressalia, quæ aliàs dif-
fidationes seu pignorationes (*rechtsliche Hemmungen*) dicuntur,
conceduntur autem ob denegatam justitiam, ut illatæ ab exte-
ris injuriæ vindicentur alterius bona gravando, videatur *Gail de*
Arcanis Imperij cap. 9. num. 11. Ultimo est potestas inducias mo-
ratorias cocedendi. (*Anstandt Briefe oder quinquenelle zur-*
theilen) hæc induciæ ob causam gravem & æquificam sunt con-

C

ceden-

cedenda, cū Mercator aliquis non proprio suo facto, sed infortunio ita labitur facultatibus suis, ut non possit fidem Mercatoris servare. Effectus harū induciarum est, ut ultra indultū temporis Debitorēs à Creditoribus suis molestari nequeant, nec ullas usuras solvere cogantur. *l. quoties C. de Precibus Imperatori offerendis*, nisi juratō huic effugio sit renunciatū. Ea n. renunciationis vis est, ut jura sua remittentibus nō detur regressus. *l. quaritur ff. de Edictio Edicto*. Dictū fuit hactenus de Regalibus secularibus, sequuntur Ecclesiastica. Sunt autem Regalia Ecclesiastica jura Majestatis, res sacras earumq; cultom externum concernentia, & numerantur quinq; (1) Est jus seu potestas concilia vel synodos Oecumenicas universales indicendi. (2) Jus primariorum precum, seu jus præsentiendi personam ad beneficia Ecclesiastica primò vacatoria. Huic juri. (3) Affine est jus præsentiendi ratione patronatus, consistit autem hoc jus potissimum in præsentione & nominatione ministri Ecclesiæ, ad hoc ut instituarur ad beneficium Ecclesiasticum, item in defensione Ecclesiæ adversus injurias & in commoditates. De jure patronatus videatur Dn. Reinking de Regim. secul. & Eccles. lib. 3. clas. 1. cap. 19. (4) Est jus Episcopos, ArchiEpiscopos constituendi, investiendi, iisdem Regalia conferendi. Denuo est jus seu potestas ferias generales ordinandi. *Allgemeine Bus und Feiertage aufzuschreiben/ und anzuzurordenen wie dieselben sollen begangen werden.* Sed hoc jus per pacificationem Religionis ad status Imperii transit, ut in territoriiis suis ferias instituere possint.

(c) Jam de Regalibus Minoribus dicendum venit: sunt autem Minora Regalia, quæ commodum fisco Imperii inferunt. Est autem Fiscus *Ærarium* omnia complectens, quæ ad pecuniarium Imperii commodum pertinent, certisq; privilegiis præ aliis munitum ad usum & sustentationem Majestatis. Fiscus à fisis h. e. sportis, quibus apud Populam Romanum olim pecunia publica asportari concludiq; solebat annotante *Borcholdt ad. §. Item Divus 1. Instit. de Excusat. Tutor*: Quæcunq; ergo jura non tam ipsam Majestatis essentiam, quam existentiam ejus concernunt. Minora dicuntur, quorum propria sedes est in constituto: *Friederici quæ habetur 2. F. Quæ sint Regalia. Talia sunt. 1. Vecti-*

Vestigal quod provehendis & evehendis mercibus in itinere, solvi consuevit, cui & pedagium annumeratur. 2. Portus & Ripatica. 3. Mulctarum, pœnarumq; compendia. 4. Bona vacantia & quæ indignis auferuntur. 5. Bona incestas nuptias contrahentium. 6. Bona damnatorum & proscriptorum, quæ omnia fisco imperii Principumvè cedunt. 7. Angaria & larangaria. 8. Argentaria. 9. Salina. 10. Theaurus & alia ejusdem generis quæ fufius persequi neq; instituti nostri est, nec pagellarum permittit angustia. Videat interim, qui velit, de Regalibus prolixè differentem *Nobilissimum Dn. Conrad ab Einsideln in de Regalibus. Borcholdt. Rosentb. & Zasium part. 5. de Feud. Excellentiss. Dn. Præsidentem Exercit: 5: Feudal. Sixtinum, Bocerum & Arnisaum, qui integra volidmina de Regalibus in publicum inferunt.*

QUÆSTIO. I.

An status Imperij in consortium Majestatis sunt recepti?

Sprengerus *cap. 2. Synops. Jur. Publ. p. 34.* Negativam amplectitur. Rationes, quibus innitur, adfert duas (1) Quod Majestas Imperatoris propria sit, propria autem non possit communicari. (2) Quod status Imperij ab Imperatore dependeat, evincens hoc ipsum omnium investituræ petitione. Majestas vero omnis dependentiæ sit nescia, cum in summâ potestate consistat. Verum non solum Imperatorem, sed & status imperij Majestatis participes esse demonstratum est *(supra Thez. 3. sub lit. C.* Miramur autem inconstantiam Sprengeri, quippe qui, quod unâ manu largitus, alterâ retractare non erubuit, fortassis sui oblitus. Nam *cap. 1. p. 18.* dixerat, Formam Imperij nostri esse Monarchiam, sed Aristocratiam temperatam, c. v. alterò negat Procures imperij de Majestate, participare. Nimirum ponit formatum absq; formâ, causatum sine causâ. Argumentor: Ubicunq; Majestas in solidum penes unum residet, ibi status Reipublicæ purè Monarchicus est. Atqui in Imperio nostro Romano Germanico Majestas in solidum penes unum, hoc

hoc est, Imperatorem refidet E. status imperii Romano-Germanici est purè Monarchicus. E. purè Monarchicum potest esse Aristocratia temperatum. Purum Impurum h. e. mixtum potest esse quod implicat oppositum in opposito. Majorem qui negat, nescit quid sit Monarchia: Minor confirmatur ex Sprengero. Huic enim Majestas solius Imperatoris propria est p. 34. Et Statibus communicari nequit. *Ibidem* sed nolumus operosius hæc diducere: Ad argumenta properabimus. At i. & Non magis Majestatem esse Imperatoris propriam, atque ejus jura. Hæc autem communicata sunt statibus fatente Sprengero nostro pag. 34. E. & ipsa Majestas. In statu quidem Monarchico Majestas solius fuit Imperatoris. at mutata Reipub. formâ, Proceres in consortium Majestatis sunt recepti. Deinde falsum est; propria non posse communicari, ut monstrant Philosophi: Ad ii. & si dependens est potestas statuum, necesse est ut statuamus Principes imperii tantum Magistratus partes sustinere in suis Provinciis; Ut enim summa ac independens potestas Majestatica est; & formalis; ita potestas dependens Magistralis est. ut erudite ostendit *Lampad. n. iv. de Reipubl. Romano Germanicâ part. 2. cap. 3. n. 6. 7. 8. & seqq.* At consequens est falsum E. & Antecedens. Tenendum itaq; status imperii, si quam potestatem ex Cæsaris concessionem habeant, illam dependentem non esse, sed in dependentem. Imperator n. concedendo potestatem aliquam non diversam sed eandem, quam ipse habet, elargitur. Ut igitur illa potestas independens est in Imperatore; ita etiam in Statibus, cum idem numero simul dependens & independens esse non possit.

QUESTIO. II.

An dignitas seu gradus Doctoralis conferat Nobilitatem?

Nobilissimus Dn. ab Einsiedel in tractatu quem de Regalibus conscripsit cap. 2. n. 140. Negantium sicipit partes ac patrocinium. Cujus præcipuas rationes huc attulisse ac ventilasse juvabit. Primum sic argumentatur: diversum est nobilitas atq;

atq; Doctoris nomen, igitur & diversa erit Nobilis ac Doctoris dignitas, consequentiam ostendit; quia nominis differentia rerum quoq; ac nominatorum diversitatem infert. *l. 7. C. de Co-dicill.* deinde sic colligit: Potestas nobilitandi est solius Imperatoris, nec ulli competit nisi ex speciali hujus concessione *c. super quibusdam § prater ea extrav. de verb. signif.* Academia igitur cum jus nobilitandi non habeant, creando Dd. nobilitatem haud conferunt. Tertio. Omnis Nobilitas transmittitur ad descendentes. sed dignitas Doctoralis ad descendentes non transmittitur E. Quarto. Si dignitas Doctoralis adferret nobilitatem, sequeretur quod Nobilis Doctoris gradum ambire non posset: Quod enim quis ante habet, illud amplius ipsi tribui nequit. Et qui jam nobilis est denuo nobilis fieri haud potest. *arg. l. 39. §. 2. & l. 109. ff. de Legat. 1.* At consequens ve Imille rerum exempla refellunt. Ergo & c. Quinto Consuetudinem, quæ optima Legum interpret est *c. cum dilectus extr. de conscript.* adducit, eamq; satis confirmare asserit, Doctores nobiles non esse. Hinc Nobiles ipsos & liberos eorum non inscribi: Hinc Nobiles non ducere, neq; nobilibus nubere: Hinc ad Hastiludia non admitti scribit. Nos cum Dn. Lymnæo, Daniel. Otton. Menoch. alijs Dd. in contrarium destinamus mentem, & Doctores vere Nobiles esse affirmamus. 1. Quod Nobilissimi passim in iure nostro audiant. *l. 2. §. fin. ff. de exu. Tut. l. diximus 4. §. 1. ff. eod. l. providendum 7. in prim. C. de postuland. l. 14. C. de Advoc. divers. judic.* (2.) Quod iisdem ferè cum Nobilibus privilegij fruuntur. Spreng. in Synops. Jur. publ. c. 3. ab init. p. m. 51. Quandoq; (3.) insignia cum apertis galeis, **Wapen mit offenen Schilde und Helm/** ijs competant. **Liebenthal** disp. 10. Colleg. Politic. th. 25. & seqq. Non movent nos rationes oppositæ. Nam ad (1.) R. A. nominis notatione infirma duci argumenta, quæ opinionem magis quam fidem gignunt. Deinde confunditur nomen Nobilitatis generaliter & specialiter acceptum, uti jam constabit. Ad 2. R. 1. per Instantiam: Etiam potestas creandi Doctores solius Imperatoris est, & principum Reservatis annumeratur, fatente ipso met Dn. Conrado ab Einsiedel eod. cap. 2. 190. Hæc tamen Aca-

demijſeſt conceſſa. 2. Solus Imperator nobilitat independen-
ter, Academia verò dependenter ac per Caſaris conceſſionem.
Creat Nobiles non indifferentem quosvis, ſed tales, quorum
nobilitas in proprium tranſit nomen, puta Doctoris, Licentiati
&c. machen zwar Edel/ aber keine Edelſenſe. Ad 3. R. Major-
em eſſe particularem, intelligendamque de Nobilitate generis
non virtutis, quippe cujus dux dantur ſpecies, una hæreditaria
eſt, & ad poſteros tranſmiſſibilis, altera perſonalis, quæ non pro-
pagatur, ſed fulgidum ſcientiæ ſplendorem requirit. Ad 4. R.
Nobilitatem & Generis & ſpeciei nomen eſſe æquè ut Adoptionis
l. 1. §. 1. g. de Adopt. & cognationis l. 10. §. 4. ff. de gradit, Gene-
ris vicem tunc ſuſtinet, quando nobiles dicimus omnes illos,
qui legitime ſive lege, ſive benigna Principis voluntate plebéia
conditione ſunt exempti, ſive Titulares ſit, ut: Imperator, Rex,
Dux, Princeps, Comes, Baro, Eques, Doctor &c. ſive non Titula-
res, qui in ſimplici nobilitatis nomine perſiſtunt. quo ſenſu nos-
poſſimum einen Edelman dicimus illum, qui præter nobili-
tatis non aliud ſpeciale ſortitur nomen, puta Doctoris, Baronis,
Principis &c. ſpeciem verò notat, quando ad certum nobilitatis
gradum reſtringitur. Germani paulò feliciores ſunt in diverſâ
hujus vocis acceptione declarandâ. Hi namque diſtinguere
ſolent, inter Nobilem eſſe, & Virum Nobilem (liceat ita fari)
eſſe, unter Edel ſein/ und ein Edelman ſein/ alſo iſt zwar ein
Käyſer/ König/ Fürſt/ Graff/ Doctor &c. Edel/ aber doch
ſein Edelman/ und ein Edelman iſt zwar Edel aber darümb
nicht alſobald ein Käyſer/ Doctor &c. Sunt enim Diſtinctæ
Nobilitatis ſpecies & gradus, qui non temerè confundendi. Sic
Doctor nobilis eſt, ſi genus nobilitatis ſpectes, & in ſuâ ſpecie
proprium nobilitatis nomen, er iſt zwar Edel/ weil er ein Do-
ctor iſt/ aber darümb ſein Edelman. Unde patet, non fruſtra
Nobiles Viros Doctores ambire honores, cum non eam, quam
jam habent, petant dignitatem, ſed aliam & ſpecie ab ipſâ diſ-
tinctam. Eodem plane modo, quo cæteri nobiles non Titu-
lares Equitis, Baronis, Comititis &c. inſignia ſi adſectant, non
fru-

frustra anhelant, nec eum, quo jam præditi sunt, sed majorem
Nobilitatis gradum quærunt. Ad quintum argumentum è
dictis facile est respondere. Nimiram ad Hastiludia Doctores
non admittuntur, non obnobilitatis carentiam, sed dignitatis
equestris negationem. Nicht darümb/weil sie nicht Edel
seyn/sondern weil sie keine Edelleute noch Ritter seyn.

Ad

Præstantissimum & Politissimum

DN. RESPONDENTEM,

Disputationis hujus Auctorem, & Agna-
tum suum per dilectum, atq;
honorandum.

Res sacra imperium est. Densis Mysteria velis
Sceptrorum conclusa latent. Sacra a profanos
Majestas arcet, nec sic se celat Eleusis,
Quam sua custodit prudens sacraria Princeps,
Tu macæ ingenio Braschi, dum jura Regentum
Egregiè monstras, Majestatemq; tueris,
Ore disertò, animo intrepido. Communia vulgus
Impar angustiâ, capax novisse laboret.

Splendi-

*Splendida magnifico cultu pallatia Regum
Visere te iuvat, atq; arcanas discere curas
Magnatum. Nervos felix intendere perge
Ingenij. Iusta sunt haec praeludia scena.*

M. Georgius Tammius
S.S. Theol. Stud.

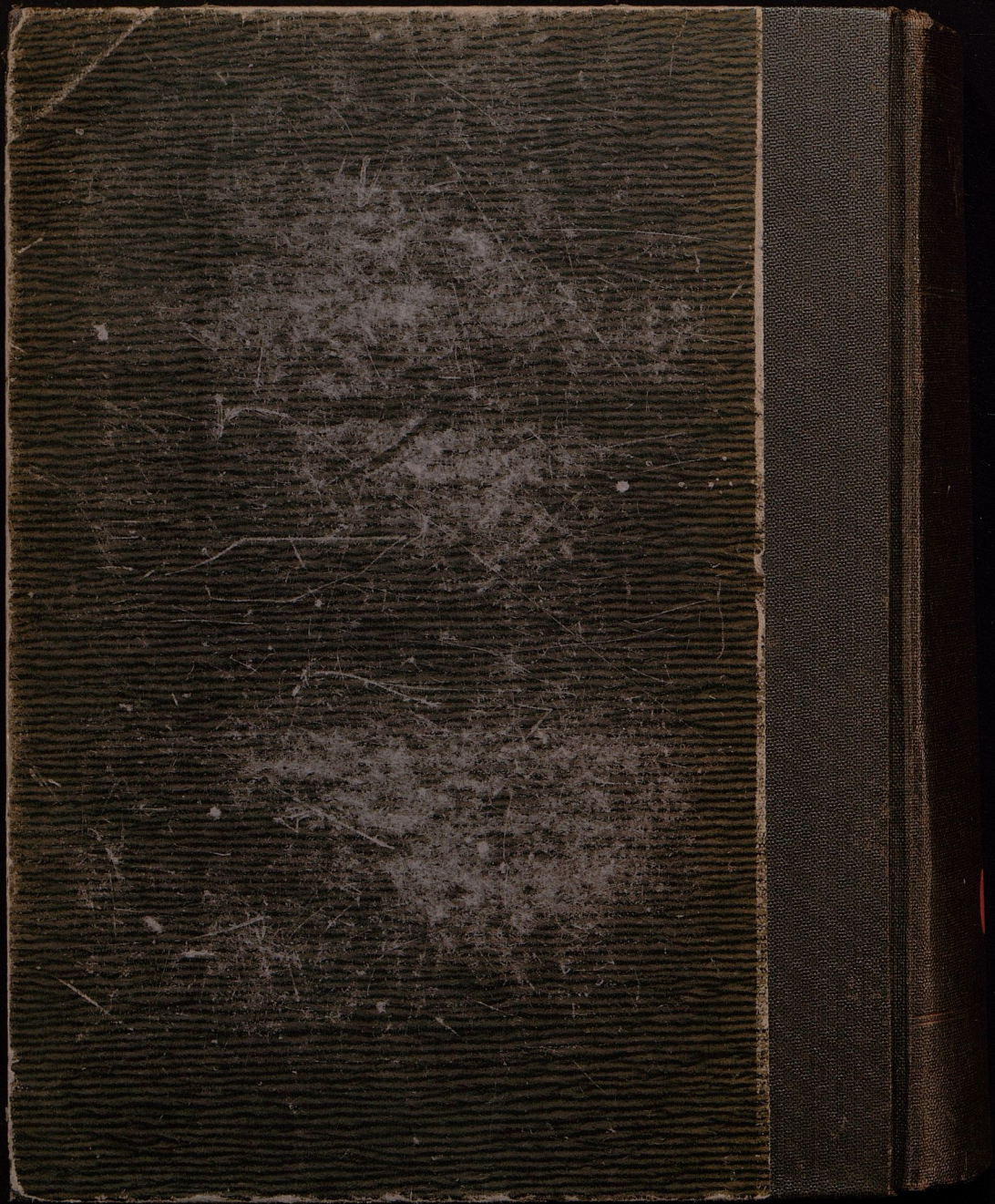
ULB Halle
005 826 829

3

VD17

1049
#

Q. D. B. V. 1655
DISSERTATIO JURIDICO - POLITICA.
DE.

MAJESTATE EJUSQUE JURIBUS

Quam
Autoritate & Permissu Magnifici Jctorum Ordinis
in illustri Leucorea
SUB PRÆSIDIO
Viri Nobilissimi, Consultissimi & Excellentissimi
DN. GOTTFRIDI SVEVI.
J. U. D. & Codicis P. P. celeberrimi, Curia Electoralis,
Facultatis Juridicæ, ut & Scabinatus Allessoris gravissimi,
Præceptoris ac Patroni sui omni honoris & observan-
tia debita cultu ætatem deve-
nerandi.

Publica proponit
GEORGIUS BRUNNE.
Lutkenbergò - Hofatus.
In Auditorio Jctorum.
Ad. diem. Maij. Ao. M. DC. L. V.

WITTEBERGÆ
Typis JOHANNIS RÖHNERI Academ. Typograph.

Maus. Wieser